

LA TEULADA

La separació dels patis dels dos pisos veïns era una barrera de ferro. Semblava una filera de llances on la punta quedava mirant al cel, enganxades per dues guies també de ferro. Els nois havien trobat una de les llances que expressament no estava enganxada i que el permetia travessar d'una casa a l'altre.

Tots aquells dies d'estiu havien jugat tots plegats. Les seves rialles es podien sentir des de l'últim pis de l'edifici. Però aquella tarda estaven una mica avorrits, no sabien massa que fer. Al final a un d'ells se li va ocórrer de pujar a les golfes de l'edifici.

L'edifici era una casa d'estil modernista de sis pisos d'alçada amb una façana impressionat de pedra. A les golfes hi havies uns quartets i un gran terrat que acabava just on començava la teulada de l'edifici. A l'altre banda també acabava en teulada, però aquesta feia una forta pendent cap al carrer. Van començar a jugar amb una pilota feta de fil. Però un xut del noi més gran va fer que la pilota passes tot el terrat i anés a parar a la teulada que donava al carrer. Va quedar enganxada just al mig de la teulada. En Josep, es va fer el valent i no s'ho va pensar dues vegades. D'un salt va quedar a la teulada, i va anar baixant a quatre grapes tot fent-se el fatxenda. Mentre no va mirar on estava tot va anar bé. Al cap d'una bona estona va arribar on estava la pilota. La va agafar i es va girar per fer-la arribar als seus companys de joc. Però un cop ho va fer es va donar compte de lo amunt que estava i de lo petites que es veien les persones de la plaça, instintivament es va agafar fort a lo primer que va trobar, que era una xemeneia.

Per la plaça, en Martí tornava de la feina. Estava cansat i estava pensant en les seves coses. Va veure un munt de gent que mirava cap a casa seva. Sense donar-se'n compte va alçar el cap. No podia creure el que veien els seus ulls. Un marrec enfilat a dalt de la teulada, enganxat com una lapa a la xemeneia. En Martí es va posar una mà sobre els ulls per poder mirar més bé sense que el sol l'enlluernes. La figura del noi, tot i que molt llunyana li resultava familiar.

Òndia !!! però si sembla en Josep. Si aquella samarreta de color groc, aquella gorra vermella que sempre l'acompanyava... Diantre és ell !!!.

Sense pensar-ho dues vegades, en Martí va començar a córrer cap a la casa. Al creuar el carrer quasi l'atropella un cotxe, el conductor del qual apart de tocar-li la botzina el va començar a escridassar, però en Martí tant sols va murmura una breu disculpa i va continuar la seva carrera. Va entrar al gran portal de la casa a tota velocitat , va girar cap a l'escala de la esquerra i va començar a pujar els esgraons, encara no havia arribat al tercer pis que ja va llençar la cartera de la feina, la corbata i la americana, tot sense parar de córrer. Amb molts esforços va arribar a les golfes va entrar esverat. Allà es va trobar altres veïns. Un d'ells havia portat una corda. En Martí es va lligar a la corda i va saltar cap a la teulada mentre anava parlant amb el seu fill de manera suau i poc a poc va arribar al seu costat. Amb moviments lents però segur es va deslligar la corda i va lligar al seu fill, les altres persones que estaven al terrat el van estirar i va arribar al terrat. Després van tirar la corda al Martí i també poc a poc va anar pujant fins arribar a dalt.

Tot van ser crits d'alegria, però el Martí va caure sense sentit. Els nois de la corredoria d'assegurances que tenien el despatx en el primer pis de l'edifici el van agafar i sense pèrdua de temps el van portar a l'hospital.

Per sort no va ser res i l'assegurança mèdica que el Marti havia contractat amb els seus veïns va sufragar totes les despeses. Al cap d'uns dies, quan ja es trobava bé, va ser en Martí qui va aixecar la llança de ferro per passar al pati dels veïns de la corredoria per donar-les-hi les gràcies.

Jordi Ribó Calmet